

Kız ve Ay Tilkisi

Jane MEADOW

Kız ve Ay Tilkisi

Jane MEADOW

Kasabanın kenarındaki küçük bir evde, sıcak kahverengi tenli, kısa kıvrıkcık siyah saçları iki topuz yapılmış bir kız yaşırdı. Her gece penceresinden aya bakardı. Ayın bütün dünyayı gümüş rengine çevirip sessizleştirmesini çok severdi. "Bir yerde," diye fısıldadı, "harika bir şey bekliyor."

Bir gece ay ışığı o kadar parlaktı ki su gibi odasının zeminine taşı. Kız sarı ceketini, mavi tulumunu ve kırmızı lastik çizmelerini giydi. Küçük bez çantasını omzuna takıp dışarı süzüldü. Çimenler pırıl pırıldı. Hava tatlı kokuyordu. Ay fısıldıyor gibiydi: "Gel ve gör."

Evinin arkasında, hiç açmadığı eski bir ahşap kapı vardı. Bu gece rüzgârda hafifçe gıcırdadı. İtti ve aralıktan baktı. Ötesinde yabani otlar ve birbirine dolanmış sarmaşıklarla dolu bir bahçe vardı. Güller vahşileşmişti. Kırık saksılar çimenlerin üzerinde yatıyordu. "Buraya uzun, çok uzun zamandır kimse bakmamış," dedi.

Sonra yabani otların arasında bir şey kıpırdadı. İki parlak kehribar göz ona baktı. Ay ışığında hafifçe parlayan gümüş beyazı tüylü bir tilki çıktı. Alnında ince bir hilal izi parlıyordu ve arkasında uzun, tüylü bir kuyruk kıvrılmıştı. Kız hiç kıpırdamadan durdu. "Merhaba," diye fısıldadı. Tilki kaçmadı.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordu tilki, sesi rüzgâr kadar yumuşak. "Yalnızca ay ışığında görünürüm. Çoğu insan beni hiç fark etmez." Kız, dişleri aralık küçük gülümsemesiyle gülümsedi. "Ben fark ettim," dedi. "Bu bahçe çok dağınık. Burada mı yaşıyorsun?" Tilki yavaşça başını salladı. "Ben sadece geçip gidiyorum. Bu beni üzüyor."

Kız yabani otlara, sonra tilkiye baktı. "Ya onarsak?" diye sordu. Tilki başını yana eğdi. "Onarsak mı? Bana yardım eder misin?" "Birlikte çalışabiliriz," dedi. "Çantamda tohumlar var. Ve su getirebilirim." Tilkinin kehribar gözleri parladı. "Ben kazabilirim," dedi. "Kazmakta çok iyiyimdir."

Ertesi gece kız küçük bir sulama kabı ve cebi dolu tohumla geri döndü. Tilki çoktan eski elma ağacının altında bekliyordu. "Geri döndün," dedi şaşkınlıkla. "Elbette döndüm," dedi kız. "Söz verdim." Tilki narin patileriyle küçük çukurlar kazdı, kız tohumları bıraktı ve toprağı sıkıca bastırdı.

Gece gece yan yana alıřtılar. Kız yabani otları yoldu ve su taşıdı. Tilki kazdı ve nöbet tuttu, sıraların arasında kořarken gümüş tüyleri parlıyordu. Bazen sessizce alıřtılar. Bazen yıldızlar hakkında konuřtular. "Neden yalnızca geceleri ortaya ıkıyorsun?" diye sordu kız. "Çünkü ay ışığı benim yerim," dedi tilki.

Yavaş yavaş topraktan minik yeşil filizler yükseldi. "Bak!" diye bağırdı kız, ellerini çırparak. "Büyüyorlar!" Tilki tüylü kuyruğunu o kadar hızlı salladı ki yabani otlar titredi. "Sen başardın," dedi. "Biz başardık," diye düzeltti kız. Tilkinin hilal izi biraz daha parladı ve kız yüksek sesle güldü.

Bir gece tilki bir çukur kazdı ve sonra durdu. "Ya gelmekten yorulursan?" diye sessizce sordu. "Ya bir gece geri dönmezsen?" Kız sulama kabını yere koydu. "Geri döneceğim," dedi. "Arkadaşlar gitmez." Tilki ona uzun bir an baktı, sonra başını salladı ve kazmaya devam etti.

Sonra gökyüzünün bulutlarla dolduğu ve ay ışığının kaybolduğu bir gece geldi. Kız bahçe kapısında bekledi ama tilki gelmedi. "Tilki yalnızca ay ışığında görünür," diye hatırladı. Karanlık bahçeye oturdu ve arkadaşının ay geri döndüğünde döneceğine güvendi. Gitmedi.

Bulutlar dağıldığında, yeni yeşil bitkilerin arasında hafifçe parlayan tilki oradaydı. "Bekledin," dedi, sesi hayranlıkla doluydu. "Bana güvendin." Kız başını salladı. "Sen de bana güvendin," dedi. "Sen de geri döndün." Birbirlerine gülümsediler ve aralarında sıcak ve güçlü bir şey büyüdü.

Sonra çiçekler bir anda açıldı. Küçük beyaz çiçekler ve yumuşak mavi olanlar ayın altında hafifçe parlayarak bütün bahçeyi küçük fenerler gibi aydınlattı. Tilki mutlu bir daire çizerek döndü, yıldız gibi parıltıları ışıldadı. "Çok güzel," diye fısıldadı kız. "Bahçemiz çok güzel." Gökyüzü solana kadar parlayan çiçeklerin arasında birlikte oturdular.

Güneş doğmaya başladığında tilkinin gümüş tüyleri soldu. "Gitmeliyim," dedi yumuşakça. "Ama yarın gece burada olacağım." Kız yumuşak kulağına dokundu. "Biliyorum," dedi. "Ve daha çok tohum getireceğim." Tilki sabaha süzülüp gitti, çimenlerin üzerinde yalnızca hafif bir parıltı bıraktı.

Ondan sonra her gece kız, parlayan bahçede ay tilkisiyle buluştu. Suladılar, yabani otları yolduk ve yeni tohumlar ektiler, çiçekler gittikçe daha geniş yayıldı. Komşular eski bahçeyi kimin onardığını merak etti. Kız yalnızca dişleri aralık gülümsemesiyle gülümsedi ve tilki sırrını ayın altında sakladı.

Böylece bahçe büyüdü, dostlukları da büyüdü. Kız güvenin, yumuşak toprağa ekilen tohumlar gibi her seferinde küçük bir geceyle ekildiğini öğrendi. Tilki bazı insanların sözlerini tuttuğunu öğrendi. Ve her ay ışıklı gecede, çok dikkatli bakarsanız, hâlâ bir kızın ve gümüş bir tilkinin yan yana çalışıp güzel bir şeyin büyümesini sağladığını görebilirsiniz.